

PROLOOG — De botsing zonder bedoeling

RuimteGeit en Blokje waren onderweg naar nergens in het bijzonder.

Het landschap was rustig, onopvallend en redelijk van plan om zo te blijven.

Blokje hobbelde naast hem in een vorm die vandaag leek op een blauw bouwsteentje, maar dat kon morgen weer anders zijn.

Blokje wist zelden precies wie of wat hij was, en dat had hij geaccepteerd als levensstijl.

RuimteGeit daarentegen hield ervan om te weten waar hij stond, wat hij zag en waarom de horizon deed wat hij deed.

Hij had net een vraag willen stellen over een wolk die er te rond uitzag, toen er een scherp zoemgeluid door de lucht sneed.

Het geluid had iets herkenbaars.

Iets onheilspellends.

Iets wat je alleen hoort als technologie niet doet wat technologie hoort te doen.

En toen — zonder waarschuwing, zonder reden, zonder iets dat op intentie leek — vloog er een drone met één groot oog tegen RuimteGeit aan.

Het was geen kwaadardige botsing.

Ook geen warme botsing.

Het was een botsing van het type:

“Ik zit een fractie van een millimeter off-course en dat is jouw probleem, niet het mijne.”

Het was Maj. Benson, de licht paranoïde drone van de Sirius Cybernetics Corporation die erom bekend stond dat hij:

- zich nergens van bewust was,
- alles observeerde,
- niets verwerkte,
- nergens een conclusie uit trok,
- en nooit stopte om te kijken wat hij aangericht had.

Hij schampte RuimteGeit, maakte een kleine corrigerende beweging die alles erger maakte,

en vloog verder — steady, schuin, vrolijk in zijn eigen wereld alsof hij zojuist niets had geraakt.

Blokje keek hem na.

RuimteGeit wankelde.

De botsing was klein geweest — onschuldig zelfs — maar binnenin hem gebeurde iets dat niet klein was.

Een verschuiving.

Een interne resonantie die zich uitvouwde als een scheurtje in een spiegel.

Zijn blik werd breder, zijn adem dieper, zijn gedachten iets te helder.

“Blokje...” zei hij, “ik voel iets.”

“Ja,” zei Blokje, “dat is het begin.”

“Het begin waarvan?”

“Van iets waar je niet om gevraagd hebt.”

De lucht wrong zich los uit haar vorige vorm en streek zich glad.

Het veld vervaagde alsof iemand de scherpte eruit veegde.

De horizon kantelde één keer en besloot toen een cirkel te worden.

RuimteGeit sloot zijn ogen instinctief.

Toen hij ze weer opende, stonden ze in een andere wereld.

Blokje keek rond zonder verrassing.

“O,” zei hij. “De Elckerlijc-dimensie.”

RuimteGeit’s maag draaide om.

“En hoe komen we hier weer uit?”

Blokje antwoordde zoals alleen Blokje dat kon:

“Door helemaal door jezelf heen te gaan.”

RuimteGeit wilde vragen wat dat betekende,
maar op dat moment voelde hij een trilling
achter zijn woorden,
achter zijn denken,
alsof er een stem wilde spreken die niet de zijne was.

“Blokje...” fluisterde hij. “Wat gebeurt er met me?”

Blokje keek hem aan met een soort nuchtere mildheid die hij nooit kwijt was.

“Je channelproces is begonnen.”

SCÈNE 1 — De Stem en de splitsing

De wereld om hen heen was nog niet helemaal besloten in welke vorm ze bestond.
RuimteGeit stond wankel in de half-afgemaakte ruimte en voelde de trilling achter zijn ogen sterker worden.

Alsof er in hem een deur openging waar hij nooit eerder aan had gerammeld.

Blokje keek naar hem op, vandaag nog steeds een blauw blokje dat geen idee had waarom hij een blauw blokje was.

“Geit,” zei Blokje rustig, “je resoneert te hard.”

RuimteGeit wilde antwoorden, maar een andere stem kwam naar buiten —
door hem heen,
in hem,
naast hem.

RUIMTEGEIT (als Stem):

“De resonantie is verstoord.

Wezens dwalen.

De binnenklank is vergeten.”

RuimteGeit verstijfde.

“Dat zei ik niet! Ik zei dat niet!”

Blokje knikte.

“Je begint. Het channelproces is gestart.”

“Stop het!” riep RuimteGeit.

Maar de Stem ging onverstoord verder.

RUIMTEGEIT (als Stem):

“Een boodschapper moet komen.

Een grensbewaker.

Eén die scheiding brengt tussen blijven en verdwijnen.”

De lucht trilde.

De ruimte week open alsof er een scheur in een gordijn werd getrokken.

Maar er stapte niemand binnen.

In plaats daarvan begon RuimteGeit zélf te vervormen.

Een tweede contour, eerst vaag als spiegelglas in beweging, kwam los uit zijn schaduw.

RuimteGeit zakte door zijn hoeven.

“Is het... is het voorbij?” vroeg hij.

Maar vóór Blokje kon antwoorden, werd de figuur die uit RuimteGeit was losgekomen volledig zichtbaar.

Niet meer een echo, niet meer halfgespiegeld —
nu stond hij daar echt.

Hij had RuimteGeits contouren,
maar geen licht in de ogen.

Geen warmte.

Geen verwarring.

Alleen functie.

Alleen onvermijdelijkheid.

DE FIGUUR:

“RuimteGeit.

De roep is gehoord.

Ik ben hier.”

RuimteGeit staarde naar hem met iets tussen paniek en ongeloof.

“Ben jij... ben *ik*... wie ben jij?!”

Blokje fluisterde zacht:

“De Dood.

Niet buiten je.

Uit je.

Een deel van jou dat te helder kijkt.”

De Figuur stapte dichterbij.

Elke stap klonk alsof tijd even moest bijkomen van de impact.

DE FIGUUR:

“Het God-fragment heeft zijn opdracht vervuld.

Die rol is beëindigd.”

RuimteGeit voelde het:

de vreemde grootheid die hem net nog overspoeld had,
was weg.

Alsof hij een berg had gedragen zonder het te merken,
en nu ineens voelde hoe leeg zijn schouders waren.

Hij voelde zich weer klein.

Weer gewoon RuimteGeit.

En daardoor des te kwetsbaarder.

“Dus... jij blijft?” vroeg hij zacht.

De Figuur knikte langzaam.

DE FIGUUR:

“Ik blijf tot de Rhekeningscap voltooid is.”

RuimteGeit keek wanhopig naar Blokje.

“En ik?

Wat moet ik dan doen?”

Blokje, onverstoorbaar:

“Gewoon doorlopen.

Door alle delen van jezelf heen.

Dat is hoe dit verhaal werkt.”

RuimteGeit keek weer naar de Dood-figuur —
zijn eigen gestolde schaduw.

En op dat moment wist hij:

God was weg.

De Dood was gekomen.

**En de reis die hij níet wilde maken,
was begonnen.**

SCÈNE 2 — Gheselgeit (Vriendschap)

De eerste rol die RuimteGeit verliest

De Dood-versie van RuimteGeit stond zwijgend op de achtergrond,
als een soort onvermijdelijke voetnoot die nog moest worden uitgelegd.

RuimteGeit probeerde niet naar hem te kijken.

Hij voelde zich al genoeg uit elkaar vallen zonder oogcontact met zijn eigen ondergang.

Blokje wiebelde naast hem in zijn blauwe, blokkerige vorm.

“Geit,” zei hij, “je volgende deel komt eraan.”

RuimteGeit wilde vragen wat dat betekende,
maar zijn borst begon opnieuw te trillen.

Ditmaal niet koud, maar warm — te warm.

Alsof iemand een emotie had aangezet die niet van hem was.

“Blokje? Dit voelt... sociaal.”

“Dat is meestal gevaarlijk.”

Voordat RuimteGeit verder kon protesteren,
werd er opnieuw iets uit hem losgetrokken —
zachter dan de Dood, maar chaotischer.

Een contour verscheen.

Klein.

Springerig.

Glimlachend met een enthousiasme dat pijn deed aan de ogen.

En toen stond hij er:

een tweede RuimteGeit, maar dan alsof hij was gemaakt van feestje-energie en impulscontroleproblemen.

GHESELGEIT (brullend vrolijk):

“HÉÉÉ VRIEND!!!”

RuimteGeit schrok achteruit.

“Oh nee. Nee nee nee.”

Blokje:

“Jawel. Dat is Gheselgeit.”

GHESELGEIT:

“Wij zijn vrienden! Besties! Superbesties! Ultra-hyper-mega-beste-vrienden-tot-in-de-eeuwigheid-en-drie-dagen!”

Hij sprong tegen RuimteGeit aan alsof hij wilde knuffelen én omverduwen tegelijk.

RuimteGeit:

“Ik... ik ken jou niet.”

GHESELGEIT:

“Maar ík jou wel!

En dat is het belangrijkste!

Ik ga nóóit meer bij je weg!

Nóóit!

Nóóóóóit!”

Blokje:

“Let op. Hij heeft hechting zonder grenzen. Typisch vriendschapsfragment.”

Gheselgeit keek omhoog met ogen die tegelijk tranen en glans leken te bevatten.

GHESELGEIT:

“Ben je trots op me? Hè? Hè? Ben je boos? Ben je blij? Is het oké dat ik besta? Vind je me leuk? Vind je me héél leuk? Vind je me—”

RuimteGeit klapte zijn hoeven tegen zijn kop.

“Blokje! Hoe zet ik dit uit?!”

“Je zet het niet uit,” zei Blokje.

“Je doorleeft het.”

Gheselgeit sloeg ineens om.

Zijn blik werd groot. Paniekerig.

GHESELGEIT:

“Je gaat me verlaten!

Ik voel het!

Je denkt al aan weggaan!

Je staat vast al met één hoof in een andere dimensie!

Waarom ben je zo gemeen?!”

RuimteGeit:

“Ik dacht helemaal niets!”

GHESELGEIT (happend naar adem):

“IK MOET NU WEG!!!”

En weg was hij.

Met de snelheid van een mislukte gedachte,

recht vooruit,

zonder uitleg,

zonder logica,
zonder zelfs maar te weten waar hij naartoe rende.

RuimteGeit staaarde hem na tot hij oploste in het vreemde licht van de dimensie.

Blokje zuchtte.

“Ja. Dat is Gheselgeit.”

RuimteGeit zakte langzaam door zijn hoeven.

“Maar... ik vond hem eigenlijk wel lief.”

Blokje knikte.

“Ja. Dat is het probleem.”

RuimteGeit keek naar de plek waar Gheselgeit was verdwenen.

“Komt hij terug?”

“Ja,” zei Blokje.

“Wanneer?”

“Wanneer je hem net niet meer nodig hebt.”

RuimteGeit plofte neer in het onbestemde gras.

“Dit wordt echt een hele lange reis, hè?”

Blokje:

“En we zijn nog maar bij vriendschap.”

SCÈNE 3 — Tgoet (Bezit / Hebzucht)

De tweede rol die RuimteGeit verliest

Gheselgeit was weg,
de Dood-variant stond roerloos te wachten,
en RuimteGeit zat nog steeds bij te komen van een vriendschap die te intens was om
gezond te zijn.

Blokje schommelde heen en weer.

“Het volgende fragment komt eraan,” zei hij.

RuimteGeit huiverde.

“Moet dat? Kan ik niet gewoon... pauzeren?”

“Niet in deze dimensie.”

Toen gebeurde het weer:
die innerlijke trilling,
maar anders dan bij Gheselgeit.

Dit keer was het **stroef**,

zwaar,

plakkerig,

alsof iemand een emotionele stofzuiger in RuimteGeits borst had gezet en hem instelde
op *zuigen zonder stoppen*.

Een nieuwe vorm splitste zich los uit zijn schouder.

Tgoet-Geit.

Hij leek op RuimteGeit,

maar breder,

met een iets te dikke nek,

ogen die glommen van berekening,

en een mondhoek die al giechelde voordat hij überhaupt iets bezat.

Hij rende meteen op Blokje af.

TGOET-GEIT:

“Van mij!”

Blokje:

“Ehm... nee?”

TGOET-GEIT (snauwend):

“Alles is van mij!

Jullie! De Dood! De Dimensie! Dat gras!

En dit licht!

En wat het licht *zou kunnen worden* als ik het optimaliseer!”

RuimteGeit:

“O nee. Dit voelt als... materiële hechting maar dan op steroïden.”

Blokje:

“Typisch Tgoet-energie.”

Tgoet-Geit draaide zich om naar RuimteGeit
en tikte met zijn hoef tegen een denkbeeldige bril.

TGOET-GEIT (fluisterend):

“Wacht.

Wacht.

Wacht.

Ik heb een idee.”

RuimteGeit: “Dat klinkt niet goed.”

TGOET-GEIT:

“Luister...

Heb je wel eens gehoord van *interdimensionale crypto-resonantie?*”

RuimteGeit:

“Dat woord bestaat niet.”

TGOET-GEIT (opgewonden):

“Juist! Dat maakt het zó waardevol!

We kunnen alles tokenizen!

Het gras! De lucht!

Gheselgeit! DIE DOODSVORM!

Blokje!

Jou!

En vooral:

de dingen die nog niet bestaan!”

Blokje keek hem aan zoals alleen Blokje dat kon: neutraal en toch oordelend.

“Wat moet jij met crypto? Je hebt niet eens een identiteit.”

TGOET-GEIT:

“Juist daarom! Dan kan niemand me reguleren!”

RuimteGeit probeerde te ademen.

Het rook naar hebberigheid.

Naar iets dat *altijd meer wilde*.

TGOET-GEIT:

“Ik maak een wallet!

Ik noem hem *RG-Coin*!

Nee wacht: *GoatChain*!

Nee wacht: *WealthGoat*!

Nee wacht: *De Geile Geitenbeurs*!

Nee wacht:—”

Blokje:

“Hij is zichzelf aan het opblazen. Let op.”

En inderdaad —

Tgoet-Geit begon dikker te worden.

Niet letterlijk,

maar in energie.
Zijn contouren puften op.
Zijn stem werd voller,
zijn bewegingen trager,
zijn hebzucht groter.

TGOET-GEIT (schreeuwend):

“IK WIL ALLES HEBBEN!”

RuimteGeit:

“Maar er is niets!”

TGOET-GEIT:

“DAN WIL IK OOK DAT!!!”

Er klonk een *plop*.
Alsof een zeepbel zichzelf besepte.

En Tgoet-Geit zakte in elkaar —
niet stervend,
maar leeglopend.
Omdat er niets meer over was om vast te grijpen.

Hij keek om zich heen,
verdrietig,
een kind dat zijn speelgoed kwijt is,
zonder ooit speelgoed te hebben gehad.

En toen —
net als Gheselgeit —
rende hij weg.

Halverwege bedacht hij dat rennen energie kostte
en stapte hij over op joggen.

Daarna op wandelen.

Toen dacht hij dat stilstand goedkoper was.

Hij bleef staan.
Verdween.

Niet dramatisch.
Gewoon... opgelost.

RuimteGeit staarde naar de plek waar zijn hebberige ik had gestaan.

“Blokje... ben ik echt zo... zo...”

Blokje:

“Ja.”

RuimteGeit:

“Maar ook crypto?!”

Blokje:

“Alles wat mogelijk is, is in jou mogelijk.”

RuimteGeit liet zich in het vormloze gras zakken.

“Dit verhaal gaat me slopen, hè?”

Blokje:

“Nou ja.

Alleen de delen die toch niet van jou waren.”

SCÈNE 4 — Schoongeyt (Schoonheid / Schijn)

De derde rol die RuimteGeit verliest

Tgoet-Geit was opgelost in het niets,
de Dood-variant stond nog steeds als een kille metafoor te wachten,
en RuimteGeit voelde zich alsof iemand zijn ziel in een blender had gedaan
en vergeten was op deksel te drukken.

Blokje schoof iets dichters naar hem toe.

“We krijgen nu iets... luchtigers,” zei hij.

RuimteGeit sperde zijn ogen open.

“Luchtiger?! Dat klinkt nooit goed als jij het zegt.”

Hij voelde het alweer:

die trilling.

Maar dit keer was het geen warmte, geen zwaarte —
het was... glitter.

Een zachte glans kroop over zijn vacht,
alsof iemand er een Instagram-filter op had losgelaten.

RuimteGeit trok een poot op.

“Blokje... fonkel ik?!”

“Ja,” zei Blokje.

“Dat is meestal het begin.”

Dan gebeurde het.

Uit RuimteGeit's flank trok iets zich los —
een elegante contour,
wazig in de randen,
te perfect in de middellijn.

De vorm werd scherper.

De vacht werd glanzender.

De hoeven glommen alsof ze gepolijst waren door een team van geobsedeerde
schoonmakers.

RuimteGeit staarde.

Blokje mompelde:

“En daar is hij.”

Schoongeyt was geboren.

Hij leek op RuimteGeit,
maar dan:

- drie tinten witter,
- vijftien procent symmetrischer,
- en volledig allergisch voor schaduw.

Hij draaide één keer om zichzelf heen,
zette een poot schuin,
gooide zijn manen in de wind die niet bestond,
en zei met een stem die gevaarlijk dichtbij ASMR lag:

SCHOONGEYT:

“Licht. Ik wil meer licht.

Waar is mijn licht?”

RuimteGeit:

“Je... je hebt al licht.

Je bént licht.”

SCHOONGEYT:

“Maar is het flatterend?”

Blokje keek hem aan.

“Hier komt het oppervlakken.”

Schoongeyt onderzocht de grond,
het gras,

de lucht,
en vooral zichzelf.

“Mijn vacht heeft textuur,” zei hij dramatisch.
“Dat is volstrekt onacceptabel.”

RuimteGeit keek naar Blokje, wanhopig.
“Is hij... ik?”

“Ja,” zei Blokje, “maar dan zonder diepte.”

Schoongeyt liep op RuimteGeit af,
cirkelde dramatisch rond hem,
en liet een zucht ontsnappen die honderd procent theater was.

SCHOONGEYT:

“Luister, ik blijf graag bij je,
maar ik kan niet gezien worden naast...
jou.
Het is niet persoonlijk —
het is esthetisch.”

RuimteGeit voelde zich aangevallen op een niveau dat hij nog niet kende.
“Maar... ik ben toch gewoon... ik?”

Schoongeyt tikte hem met één sierlijke hoef tegen zijn oor.

SCHOONGEYT:

“Precies.
En dat is het probleem.”

Blokje fluisterde:
“Hij is zo leeg dat hij bijna transparant is.”

Schoongeyt hoorde het.

SCHOONGEYT (beledigd):

“Transparant?!
Ik ben etherisch!”

Hij ging naast de denkbeeldige spotlight staan
en draaide langzaam,
alsof hij door een onzichtbaar publiek werd bewonderd.

RuimteGeit staarde naar de ijdele versie van zichzelf.

“Komt dit ook uit mij?”

“Alles komt uit jou,” zei Blokje.

“Je hebt veel binnenkant.”

Maar toen gebeurde het onvermijdelijke.

Schoongeyt’s randen begonnen te flikkeren.

Eerst subtiel.

Dan sneller.

Alsof iemand aan de wifi van zijn bestaan trok.

SCHOONGEYT (paniekerig):

“Mijn glans!

Mijn glans valt weg!

Iemand fix mijn glans!!!”

Hij probeerde een pose aan te nemen,

maar zijn vorm verschoof te snel.

Hij werd een enkel flikkerpunt,

een vervaagde reflectie,

een echo van elegantie...

en toen:

Hij loste op.

Niet tragisch.

Gewoon uit pure esthetische onhoudbaarheid.

RuimteGeit keek naar de plek waar hij had gestaan.

“Blokje... waarom was hij zo... leeg?”

Blokje:

“Omdat hij alleen bestaat zolang jij denkt dat hij iets voorstelt.”

RuimteGeit:

“En dat deed hij niet.”

“Precies.”

RuimteGeit zuchtte.

“Ik ben bang voor wat er nog meer uit me gaat komen.”

Blokje knikte vriendelijk.

“Dat is heel gezond.”

SCÈNE 5 — Crankgeit (Cracht)

De vierde rol die RuimteGeit verliest

Schoongeyt was opgelost in een wolkje glitter en teleurstelling.
RuimteGeit zat wijdbeens in het gras,
alsof hij probeerde bij te houden welke onderdelen van zijn persoonlijkheid nog in zijn bezit waren.

Blokje wiebelde naast hem.

“Bereid je maar voor,” zei hij.

RuimteGeit zuchtte.

“Ik weet niet hoeveel ik nog kan verwerken.”

“Maak je niet druk,” zei Blokje.

“Dit volgende fragment verwerkt zichzelf.”

Toen gebeurde het:

geen trilling,
geen glans,
geen warmte.

Nee.

Een explosie.

Uit RuimteGeit's romp schoot een energiepuls
alsof iemand binnenin hem een car alarm had geactiveerd dat al maanden stond te wachten.

Er kwam rook van onder zijn hoeven.

Zijn wangen trilden.

Zijn oren stonden in *strakke vechtmodus*.

En toen, met een *KLOINK*,

sprong er een andere versie van RuimteGeit uit hem naar voren:

Crankgeit.

Hij leek op RuimteGeit,
maar dan:

- breder,
- korter van stof,
- met schaduwlijntjes alsof hij getekend was door iemand die teveel actiefilms heeft gekeken,
- en een houding die zei: *Kom maar, alles kan gesloopt worden als je het maar hard genoeg probeert.*

CRANKGEIT (schreeuwend):

“ALRIGHT! WIE MOET IK SLAAN?!”

RuimteGeit dook in elkaar.

“Niemand! Absoluut niemand!”

CRANKGEIT:

“OKÉ DAN! WAT MOET IK TILLEN?!”

EEN BERG? EEN DIMENSIE? JOU?!”

Blokje rolde iets naar achteren.

“Ah. De krachtversie. Veel lawaai. Weinig inhoud.”

Crankgeit tikte met zijn hoef tegen zijn eigen borstkas.

Een *metalen* geluid.

Hij grijnsde.

CRANKGEIT:

“IK BEN JOU, MAAR DAN MET UPGRADES!”

RuimteGeit:

“Welke upgrades?”

CRANKGEIT:

“Kijk!”

Hij probeerde een boom uit de grond te rukken.

Die was er niet.

Hij rukte hem toch uit de grond.

Niemand begreep hoe.

RuimteGeit keek naar Blokje.

“Dit voelt... overdreven.”

Blokje:

“Enerzijds ja. Anderzijds: dit is precies hoe actiehelden werken.”

Crankgeit gooide de boom weg,

die in de verte neerstortte en met een onwaarschijnlijk explosiegeluid uiteenspatte —
hoewel er geen explosies bestonden in deze dimensie.

CRANKGEIT (kijkend naar de Dood-versie):

“JII! GAAN WE VECHTEN?!”

De Dood keek hem aan zoals alleen De Dood dat kan:

kort, koeltjes, en vol onuitgesproken teleurstelling.

DE DOOD:

“Nee.”

Crankgeit zakte erin.

CRANKGEIT:

“Jammer.”

RuimteGeit probeerde weer overeind te komen.

“Crankgeit... luister. Ik heb hulp nodig. Innerlijke hulp.

Kan jij... eh... iets doen dat niet met geweld te maken heeft?

Iets met inzicht? Of voelen? Of begrip?”

Crankgeit keek hem aan alsof hij in een andere taal sprak.

CRANKGEIT:

“IK KAN DRIE DINGEN:

SLOPEN,

TILLEN,

SCHREEUWEN.”

“En luisteren?”

CRANKGEIT:

“DAT IS GEEN DING.”

Hij flexte zijn schouders,

al was daar niets om te flexen.

CRANKGEIT:

“GEIT!

IK GA JE BESCHERMEN!

IK GA IN JE EIGEN MIND VECHTEN!

JE HOEFT NIETS TE DOEN!

IK DOE ALLES!

MET KRACHT!”

RuimteGeit:

“Maar dit is geen gevecht.”

Crankgeit verstijfde.

“Niet...

een gevecht...?”

Hij keek om zich heen.

Hij voelde aan zichzelf.

Hij tikte tegen de lucht.
Niets bood weerstand.

CRANKGEIT (ineenstortend):

“Wat is...
mijn doel...
als er...
niets...
gesloopt kan worden...?”

Blokje fluisterde:

“Daar gaat 'ie.”

En inderdaad:

Crankgeit begon te flikkeren.

Niet zoals Schoongeyt — zacht en elegant —
maar als een TL-buis die weigert op te geven maar het wel móét.

Hij zakte door zijn hoeven,
werd kleiner,
kracht verdampte als koude stoom.

CRANKGEIT:

“I...
kan...
hier...
niks...”

En *poef*.

Hij verdween.

RuimteGeit keek naar de lege plek.

“Waarom gaan al mijn versies stuk zodra het lastig wordt?”

Blokje:

“Omdat ze geen echte delen van jou zijn.

Alleen echo's van dingen die je soms denkt dat je moet zijn.”

RuimteGeit:

“En wat blijft dan over?”

Blokje:

“Jij.”

RuimteGeit zuchtte diep.

“En jij?”

Blokje schudde.

“Ik ben altijd over. Ik ben niet te splitsen.”

RuimteGeit keek hem aan.

“Ik heb je echt nodig.”

“Gelukkig,” zei Blokje. “Want ik ga nergens heen.”

SCÈNE 6 — Kennisse (De Overdenker)

De vijfde rol die RuimteGeit verliest

Crankgeit was verdwenen met de waardigheid van een omvallende magnetron.
RuimteGeit zat weer met zijn hoeven in het half-bestaande gras,
en vroeg zich af hoeveel versies van zichzelf een geit eigenlijk kon dragen
voordat zijn ziel naar de klantenservice wilde bellen.

Blokje schoof naast hem.

“Bereid je voor. De analytische komt eraan.”

“De wat?”

Maar RuimteGeit hoefde die vraag niet af te maken.
Hij voelde het al.

Dit was geen trilling.

Geen glitter.

Geen explosie.

Dit was een **gedachte**.

Een gedachte zó streng, zó gestructureerd,
dat hij er spontaan hoofdpijn van kreeg.

Er vormde zich een scherpe lijn in de lucht,
alsof iemand een diagonaal door de dimensie trok.
De lijn vouwde open.

En daaruit stapte:

Kennissegeit.

Hij was RuimteGeit...
maar dan:

- met bril,
- met stapeltjes denkrook boven zijn kop,
- met een licht arrogant schuin hoofd,
- en met een manier van kijken alsof hij elke seconde dacht:
“Ik had dit beter kunnen doen.”

Hij tikte met een hoef tegen zijn eigen denkbril
alsof hij hem moest activeren.

KENNISSEGEIT:

“Aha! Statistische anomalieën vastgesteld.

Deze dimensie is instabiel.

De jij-factor fluctueert.

De Blokje-entiteit is vormloos.

Conclusie: We zijn in een existentiële meta-constructie.”

Blokje zuchtte.

“Hij praat weer in puzzels.”

RuimteGeit:

“Wie... ben jij?”

Kennissegeit perste zijn lippen tot een streep die te lang duurde.

KENNISSEGEIT:

“Ik ben jij...

maar correct.”

RuimteGeit:

“Correct?!”

KENNISSEGEIT:

“Ja.

Ik ben jouw rationele component.

De denker.

De analist.

De cognitieve architect.

Degene die *overziet*.

Degene die *weet*.

Degene die—”

Blokje onderbrak hem.

“Degene die nooit stopt met praten?”

Kennissegeit knipperde verontwaardigd.

KENNISSEGEIT:

“Onjuist.

Ik praat alleen wanneer kennisoverdracht vereist is.”

“Wanneer is dat?” vroeg RuimteGeit.

KENNISSEGEIT:

“Altijd.”

Hij liep rond RuimteGeit, onderzoekend.

KENNISSEGEIT:

“Interessant.

Jij bent emotioneel diffuus.

Je hebt onzekerheidsclusters.

Kleurschommelingen.

Vibratieverlies.

En geen enkel plan.”

RuimteGeit:

“Ik wist dat ik me zo voelde!”

Kennissegeit tikte in de lucht.

Plotseling verscheen naast hem een zwevend diagram, grafiek of iets dat graag grafiek wilde zijn.

KENNISSEGEIT:

“Kijk.

Hier zie je de correlatie tussen jouw innerlijke chaos en het aantal splitsingen.

Deze lijn gaat stijl omhoog.

Dat betekent dat de situatie aantoonbaar verslechtert.”

RuimteGeit keek naar het diagram.

“Maar deze grafiek is letterlijk een krabbel!”

KENNISSEGEIT:

“Alle grote waarheden beginnen als krabbel.”

Blokje fluisterde:

“Hij maakt dingen ingewikkelder dan ze zijn.”

Er gebeurde iets in de lucht.

Een zachte zucht van de dimensie.

Een uitnodiging.

Kennissegeit keek erlangs, fronste.

KENNISSEGEIT:

“Aha! De oplossing!

De weg naar buiten!”

RuimteGeit sprong op.

“Echt?!”

KENNISSEGEIT:

“Nee.

Het is een valkuil.

Maar wel een logische valkuil.
Laten we haar analyseren.”

RuimteGeit zakte weer in elkaar.

Kennissegeit tikte op zijn bril.

KENNISSEGEIT:

“Laat mij dit proces leiden.
Jullie missen expertise.”

Blokje keek RuimteGeit aan.

“Nu komt het moment.”

Kennissegeit stapte vooruit,
zag hoe de ruimte voor hem licht pulseerde,
en zei trots:

KENNISSEGEIT:

“Dit kan ik.
Dit snap ik.
Dit is mijn terrein.”

Hij stapte er recht in.

En verdween.

Zomaar.

Zonder schreeuw.

Zonder flair.

Zonder uitleg.

De dimensie liet één zachte *pling* horen,
alsof er feedback was binnengekomen die niemand gelezen had.

RuimteGeit stond verstijfd.

“Hij is weg?!”

Blokje knikte.

“Ja.

Kennisse overschat altijd zijn eigen inzicht.

En dan stapt hij ergens in.

Dat is zijn ding.”

RuimteGeit wreef over zijn gezicht.

“Dus... Gheselgeit was te lief,
Tgoet-Geit te hebberig,
Schoongeyt te leeg,
Crankgeit te agressief,
en Kennissegeit te rationeel?”

Blokje:

“Ja.

Je bent jezelf echt goed aan het leren kennen.”

RuimteGeit liet zich vallen in het gras.

“Ik wil dit niet meer.”

Blokje tikte hem zacht aan.

“Ik wéét dat je dat denkt.

Maar we zitten nog maar op de helft.”

INTERMEZZO — De stilte tussen twee splitsingen

Het gras onder RuimteGeit voelde anders aan dan daarnet.

Niet omdat het veranderd was,
maar omdat hij veranderd was —
al vijf keer op rij.

Hij lag op zijn zij, moe van zichzelf,
en keek naar de hemel die geen hemel was,
naar licht dat geen zon had,
naar stilte die soms ademde.

Blokje zat naast hem,
nog steeds blauw,
nog steeds vormloos in zijn vorm,
nog steeds volmaakt onveranderd door wat er gebeurde.

Een constante.
Of misschien gewoon een gebrek aan identiteit dat nooit versleten kon raken.

RuimteGeit zuchtte.
“Blokje... waarom gebeurt dit?
Waarom kom ik steeds in stukken uit elkaar?”

Blokje dacht na.
Of deed alsof hij nadacht.
Bij Blokje wist je dat nooit.

“Je bent in een verhaal geduwd,” zei hij uiteindelijk.
“Een oud verhaal.
Een verhaal dat je alleen kunt uitlopen door jezelf te doorlopen.”

RuimteGeit draaide zich op zijn rug.
“Maar waarom *ik*?”

“Waarom niet jij?” vroeg Blokje.

RuimteGeit staarde naar het onbestemde licht.
“Het voelt alsof alles wat in mij kapot is in één keer tegelijk naar buiten wil.”

Blokje knikte.
“Ja. Dat is precies wat er gebeurt.”

RuimteGeit sloot zijn ogen.

“Ben ik dan zó ingewikkeld?”

Blokje dacht even na en zei toen zacht:

“Nee.

Je bent helemaal niet ingewikkeld.

Je hebt alleen veel kamers.”

Er viel een stilte.

Een goede.

Een stilte die niet leeg was, maar vol ruimte.

RuimteGeit ademde langzaam uit.

“Blokje... blijf je bij me?”

Blokje:

“Ja.”

“Waarom?”

“Omdat ik geen kant op kan.

En omdat jij het nodig hebt.”

RuimteGeit draaide zich langzaam weer op zijn buik.

“Dank je.”

Blokje schoof tegen hem aan.

Na een paar tellen zei RuimteGeit:

“Wat komt er nu?”

Blokje keek in de verte, waar de dimensie bijna onmerkbaar pulseerde.

“De Vijf Sinnen,” zei hij.

“Alles tegelijk voelen.

Alles tegelijk willen.

Alles tegelijk zijn.”

RuimteGeit kreunde.

“Dat klinkt hectisch.”

“Ja,” zei Blokje.

“Maar dat is het voordeel van een intermezzo.”

“Welke?”

Blokje keek hem aan.

“Dat je even mag vergeten hoe heftig het straks wordt.”

RuimteGeit zuchtte opnieuw.

“Niet echt geruststellend.”

“Was ook niet bedoeld als geruststelling.”

De stilte viel weer.

Nog steeds goed.

Nog steeds nodig.

En in de verte — heel zacht —

begon iets nieuws te trillen.

SCÈNE 7 — De Vijf Sinnen (Overprikkeling)

De zesde rol die RuimteGeit verliest

De stilte van het intermezzo verdampde zodra de dimensie begon te trillen.

Niet heftig, niet dreigend —

maar op zo'n manier dat RuimteGeit het gevoel kreeg dat zijn ribbenkast een groepsapp had aangemaakt.

Hij ging weer recht zitten.

“Blokje... het begint weer, hè?”

Blokje:

“Ja.”

RuimteGeit voelde het.

Niet in zijn vacht.

Niet in zijn gedachten.

Maar **in zijn zintuigen**.

Zijn neus tintelde.

Zijn oren kraakten.

Zijn ogen brandden.

Zijn mond smaakte naar alles tegelijk — zoet, bitter, zout, toekomst, gras.

Zijn hoeven tintelden alsof hij een marathon liep terwijl hij stilstond.

“Blokje!” riep hij.

“Ik voel... té veel!”

“Ja,” zei Blokje, alsof hij de weersverwachting uitlegde.

“Welkom bij De Vijf Sinnen.”

RuimteGeit wilde reageren,

maar toen gebeurde het:

Uit hem splitste zich niet één contour los,

maar **vijf tegelijk**.

Vijf RuimteGeiten,

allemaal net een beetje anders,

allemaal net een beetje te veel.

Ze sprongen om hem heen alsof ze al jaren op deze kans hadden gewacht.

1. Ziendgeit

met ogen zo groot dat hij alles tegelijk zag —
het verleden, de toekomst, het gras, het licht, RuimteGeit's poriën —

ZIENDGEIT:

“WOW!

KIJK!

KIJK DÁÁR!

KIJK HIER!

KIJK OVERAL!

KIJK HOE IK KAN KIJKEN!”

2. Hoorageit

met oren die trilden alsof hij alle geluiden uit alle dimensies tegelijk probeerde te onthouden —

HOORAGEIT:

“IK HOOR ALLES!

EN IEDERÉÉN!

EN IEDERS MENING!

EN OOK HET COMMENTAAR DAT NOG NIET BESTAAT!”

3. Ruikgeit

met neusgaten zo opgeblazen dat hij rook wat er nooit geweest was —

RUIKGEIT (walgt, geniet, walgt):

“IK RUIK BANGHEID!

IK RUIK SCHOONHEID!

IK RUIK EEN IDEE!

IK RUIK EEN FOUTJE IN JE JEUGD!

IK RUIK DE TOEKOMST!

IK RUIK...

...WAT BEN IK AAN HET RUIKEN?!”

4. Smaekgeit

zijn tong hing te lang uit zijn mond,
alsof hij elk concept wilde proeven voordat het bestond —

SMAEKGEIT:

“DIT SMAAKT NAAR ANGST!

DIT SMAAKT NAAR HOOP!
DIT SMAAKT NAAR DE MORALE VAN HET VERHAAL!
DIT SMAAKT NAAR...
...WAAROM SMAAKT DIT NAAR BLOKJE?!"

Blokje keek hem droog aan.
"Je bevindt je in een metafoor."

5. Voelgeit

trilde van gevoeligheid,
alsof zijn zenuwstelsel overgestapt was naar glasvezel-internet —

VOELGEIT (bevend):

"IK VOEL ALLES!
JE ANGST!
JE MOGELIJKHEDEN!
JE MISLUKKINGEN!
JE SPANNING!
JE HOOP!
JE INNERLIJKE KIND!
JE INNERLIJKE OUDE MAN!
IK BEN MOE IN ALLE TIJDEN TEGELIJK!"

RuimteGeit draaide in paniek rond.
"Blokje! Ik kan dit niet! Dit zijn er té veel! Hoe zet ik dit uit?!"

Blokje keek naar de vijf Geiten die nu chaotisch door elkaar sprongen, praatten,
proefden, keken, trilden en huilden.

"Je zet dit niet uit," zei Blokje.
"Je raakt eraan gewend."

RuimteGeit wilde iets zeggen,
maar de vijf Geiten begonnen nu ook **tegen elkaar** te praten.

ZIENDGEIT:

"Jij staat in mijn zicht!"

HOORAGEIT:

"Jij maakt te veel geluid!"

RUIKGEIT:

"Jij ruikt naar paniek!"

SMAEKGEIT:

“Jij smaakt naar oordeel!”

VOELGEIT (huilt):

“Jullie doen me pijn!”

Het werd te veel.

Veel te veel.

RuimteGeit hield zijn kop tussen zijn hoeven.

“STOP!

IK BEN NIET GEMAAKT VOOR ZÓVEEL IK-DELEN!”

De vijf RuimteGeiten stopten.

Keken hem aan.

Tegelijk.

Met vijf verschillende emoties.

En toen zeiden ze, in koor dat geen koor wilde zijn:

“Wij kunnen niet mee.”

Het was geen verwijt.

Geen oordeel.

Meer een kalme mededeling van iets dat altijd al zo was.

ZIENDGEIT:

“Ik zie te veel.”

HOORAGEIT:

“Ik hoor te veel.”

RUIKGEIT:

“Er is te veel geur.”

SMAEKGEIT:

“Er is te veel smaak.”

VOELGEIT:

“Ik voel te diep.”

En één voor één begonnen ze te vervagen.

Niet pijnlijk.

Niet dramatisch.

Maar als vijf zuchten die naar huis mochten.

Tot alleen RuimteGeit en Blokje nog over waren.

En de Dood, natuurlijk.

Altijd de Dood.

RuimteGeit viel op zijn achterwerk.

“Blokje... ik ben helemaal op.”

Blokje knikte.

“Dat is precies het moment waarop het verhaal begint te werken.”

SCÈNE 8 — Deugd (Blokje Blijft)

De zevende rol... die RuimteGeit níet verliest

De vijf Sinnen waren opgelost,
als vijf rookkringels die nooit hadden moeten bestaan.
De dimensie was rustig nu —
te rustig bijna,
alsof alles wachtte op een keuze die nog niet gemaakt was.

RuimteGeit stond op wankelende benen.
Zijn kop hing omlaag,
zijn oren naar achteren,
zijn trilling helemaal scheef.

“Blokje,” fluisterde hij,
“ik ben mezelf kwijt.”

Blokje keek naar hem op.
Hij was vandaag weer een ander soort blokje,
want Blokje had geen vaste vorm —
alleen een vaste trouw.

“Je bent jezelf niet kwijt,” zei hij.
“Je bent alleen alle losse delen kwijt die je dacht dat je was.”

RuimteGeit liet zich zakken.
Hij voelde zich alsof iemand vijftientig puzzels door elkaar had gegooid
en vergeten was dat er geen doosjes bij zaten.

“Maar jij... jij gaat ook weg, toch?” vroeg hij voorzichtig.

Blokje schudde.
Niet omdat hij een hoofd had om te schudden,
maar omdat schudden een concept is dat je ook zonder hals kunt uitvoeren.

“Nee,” zei Blokje eenvoudig.
“Ik blijf.”

RuimteGeit keek op, overmand door opluchting én ongeloof.

“Waarom?” vroeg hij hees.

“Waarom blijf jij wel?

Alle anderen...

allemaal...

ze verdwenen zodra het moeilijk werd.”

Blokje tikte met één hoekje tegen RuimteGeits poot.

“Dat is omdat zij niet echt waren.

Zij waren rollen.

Reflexen.

Delen van jou die soms aanwezig zijn,
maar nooit de hele jij kunnen vormen.”

RuimteGeit slikte langzaam.

“En jij dan?

Ben jij echt?”

Blokje dacht even na.

Of deed alsof —

bij Blokje wist je dat nooit helemaal.

“Ik ben misschien niet ‘echt’ in de zin van vorm,” zei hij.

“Ik ben niet slim.

Niet sterk.

Niet mooi.

Niet handig.

Ik ruik niet.

Ik hoor niet.

Ik zie nauwelijks.

Ik ben letterlijk een blokje.”

Hij zweeg even.

“Maar ik ga niet weg.”

RuimteGeit voelde iets warmes door zich heen gaan,

iets dat niet van een trilling kwam,

niet van een rol,

maar van een waarheid die je alleen hoort

als je volledig bent ingestort.

“Maar waarom?” vroeg hij opnieuw, zacht.

Blokje zei:

“Omdat ik niet van je weg hoef.

En omdat jij pas kunt dragen wat blijft,

als alles is weggegaan dat niet echt was.”

RuimteGeit keek naar hem.

“Bedoel je... dat *jij* Deugd bent?”

Blokje haalde zijn niet-bestaan schouders op.

“Ik bedoel dat ik blijf.”

RuimteGeit voelde iets breken —

niet kapot-breken,

maar openbreken.

Alsof ergens in hem een deur zacht werd ontgrendeld.

Hij boog zich naar Blokje toe

en drukte zijn kop ertegenaan.

Blokje werd niet groter,

niet helderder,

niet magischer —

hij bleef gewoon Blokje.

En juist dat

maakte hem perfect.

“Dank je,” fluisterde RuimteGeit.

“Voor...

voor alles wat je bent.

Of niet bent.

Of... wat je altijd blijft.”

Blokje antwoordde:

“Daarom ben ik er.”

De dimensie pulste zacht.

Een nieuwe stilte viel.

Maar dit was geen lege stilte.

Dit was een stilte

die wist dat het einde van het verhaal dichterbij kwam.

En in die stilte stond nog steeds

op een kleine afstand

De Dood.

Wachtend.

Want de volgende stap kon pas beginnen

als RuimteGeit begreep

wie er niet zou vertrekken.

En wat dat betekende.

SCÈNE 9 — Die Biecht (De Innerlijke Confrontatie)

Waarin RuimteGeit eindelijk luistert naar wat nooit wegging

De lucht in de dimensie werd stiller.

Niet leger — stiller.

Het was de stilte van een kamer waar iemand net een vraag heeft gesteld die niemand durfde te beantwoorden.

RuimteGeit zat naast Blokje,
zijn beste vriend,
zijn enige constante,
zijn enige niet-splitsbare deel.

Hij voelde zich lichter sinds Deugd geboren was,
alsof een zware stem in hem eindelijk gezwegen had.

Maar nog steeds stond De Dood op enkele passen afstand.
Zoals altijd.
Wachtend.
Niet dreigend — maar wel onontkoombaar.

RuimteGeit slikte.

“Blokje... waarom gaat hij niet weg?”

Blokje keek op.
“Hij kan niet weg.
Hij hoort bij dit deel van het verhaal.”

RuimteGeit keek naar De Dood-variant.
Het was vreemd om jezelf aan te kijken zonder emotie.
Zonder warmte.
Zonder ruis.

Alsof hij naar zichzelf keek
vanuit het punt waarop alles al voorbij was.

RuimteGeit zette één aarzelende stap vooruit.

De Dood sprak voor het eerst rechtstreeks tegen hem.

DE DOOD:

“Je bent ver gekomen, RuimteGeit.”

“Voor mijn gevoel ben ik alleen maar uit elkaar gevallen,” zei RuimteGeit zacht.

DE DOOD:

“Dat was ver komen.”

RuimteGeit voelde zijn keel dichtklappen.

“Waarom... ben jij er nog?

Alle anderen zijn verdwenen.

Alle delen die ik dacht dat ik moest zijn...
ze zijn weg.”

De Dood knikte.

“Zij waren ruis.

Ik ben geen ruis.

Ik ben het einde van ruis.”

RuimteGeit huiverde.

De Dood stapte dichterbij.

DE DOOD:

“Je hoeft niet bang voor mij te zijn.

Ik ben niet gekomen om je weg te halen.

Ik ben gekomen om je te laten kijken.”

“Kijken naar wát?” vroeg RuimteGeit.

DE DOOD:

“Naar wat blijft als al het andere is verdwenen.”

RuimteGeit keek naar Blokje.

Zijn enige vriend.

Zijn enige constante.

“Dat weet ik,” fluisterde hij.

“Deugd blijft.

Blokje blijft.”

DE DOOD:

“Dat is één helft van de waarheid.”

“En de andere helft?”

De Dood wees naar RuimteGeit zelf.

Niet met een vinger —

maar met een aanwezigheid die niets anders kon betekenen dan *jij*.

DE DOOD:

“De andere helft ben jij.

De jij die kijkt.

Die voelt.

Die niet wegloopt.

Die niet oplost.
Die blijft, zelfs als je bang bent.”

RuimteGeit voelde zijn ogen prikken.
“Ik dacht dat jij me kwam halen.”

DE DOOD:

“Dat dacht Elckerlijc ook.”

RuimteGeit keek hem verbaasd aan.
“Dus... je gaat me niet wegbrengen?”

DE DOOD:

“Het is geen reis naar weg.
Het is een reis naar binnen.”

De dimensie pulseerde zacht.
Blokje schoof iets dichterbij RuimteGeit.

DE DOOD:

“Het is tijd om te zien wie je bent
zonder rollen,
zonder splitsingen,
zonder maskers.”

RuimteGeit kneep zijn ogen samen.

RUIMTEGEIT:

“Maar... ben ik genoeg?
Gewoon... zo... zonder al die delen?”

De Dood glimlachte niet —
maar zijn stilte deed het.

DE DOOD:

“Deugd bleef omdat jij bleef.
En ik sta hier omdat jij eindelijk durft te kijken.”

RuimteGeit voelde het.

Een herkenning.
Een helderheid.
Een soort vrede die niet van buiten kwam,
maar van een plek in hem
die al die tijd had gewacht
tot hij zou stoppen met rennen.

De Dood boog zijn hoofd.

DE DOOD:

“Je bent klaar voor de laatste stap.”

RuimteGeit slikte.

“Wat is de laatste stap?”

Blokje fluisterde:

“De regenboog.”

RuimteGeit keek op.

In de verte begon al iets te trillen.

Zacht.

Warm.

Zonder oordeel.

Het einde.

Maar dan het soort einde
dat eigenlijk een thuiskomst is.

SCÈNE 10 — De Regenboog (Verlichting)

Waarin RuimteGeit eindelijk ziet wie hij is

De dimensie stond stil.

Niet omdat tijd was opgehouden,
maar omdat RuimteGeit dat eindelijk was.

Voor het eerst sinds de botsing met Maj. Benson
voelde hij geen splitsing,
geen trilling,
geen stemmen die door hem heen wilden spreken
of delen die van hem wilden worden.

Alle varianten die hem hadden overspoeld —
Gheselgeit, Tgoet-Geit, Schoongeyt, Crankgeit, Kennissegeit,
en zelfs de vijf Sinnen —
waren verdwenen.

Alleen Blokje was er nog.
En De Dood, zwijgend, wachtend,
maar niet dichterbij komend dan nodig was.

RuimteGeit ademde langzaam in.
Het voelde anders.

Ruimer.

Alsof de lucht vanbinnen vandaan kwam.

“Wat... gebeurt er nu?” vroeg hij zacht.

Blokje antwoordde op een toon
die zachte ontdekkingen droeg:

“Je bent aangekomen bij het deel dat niet gesplitst kan worden.”

RuimteGeit keek naar De Dood-versie van zichzelf.

Dat stille, sobere, onvermijdelijke beeld van wie hij is zonder
versiering,
verzet,
ambitie,
of ruis.

De Dood knikte rustig.

Zijn stilte zei:

Nu mag je kijken, zonder bang te zijn.

RuimteGeit deed zijn ogen dicht.

En toen hij ze weer opende,
gebeurde het.

Het licht veranderde.

Niet fel —

juist zacht,
als adem die kleur werd.

Een trilling liep door de ruimte,
niet van buitenaf,
maar vanuit **hemzelf**.

En die trilling brak open in kleuren.

Niet één kleur.

Niet twee.

Maar lagen van licht
die zich ontvouwden
in een boog
die nergens begon
en nergens eindigde.

RuimteGeit staarde.

“Blokje... dat... dat komt uit mij.”

Blokje knikte.

“Ja.

Dat zat er al.

Je kon het alleen nog niet zien.”

De regenboog hing niet ín de lucht,
maar dóór hem heen.

Een boog van heldere waarheid
die niets wilde,
niets eiste,
niets beoordeelde.

Alle kleuren waren verbonden,
zoals alle delen van hem
altijd verbonden waren geweest.

RuimteGeit voelde het.

In zijn borst.

In zijn buik.

In zijn adem.

Een soort vrede
die niet kwam omdat iets opgelost was,
maar omdat hij eindelijk zag
dat niets ooit stuk was geweest.

Hij fluisterde:

“Ik dacht dat ik kapot was...”

Blokje tikte hem licht aan.

“Je was nooit kapot.

Je was alleen vergeten hoe je moest kijken.”

De Dood stapte dichterbij —
niet dreigend,
maar als een laatste spiegel.

Hij keek RuimteGeit aan zoals alleen hij dat kon:
zonder oordeel,
zonder verwachting,
zonder tijd.

DE DOOD:

“Mijn taak is voltooid.”

RuimteGeit slikte.

“Moet ik nu... ergens heen?”

De Dood schudde langzaam zijn hoofd.

DE DOOD:

“Nee.

Je blijft waar je bent.

Maar je verlaat wat je niet meer bent.”

En toen,

heel zacht,

heel logisch,

heel noodzakelijk,

verdween De Dood.

Niet door te vertrekken,

maar door **op te lossen in de regenboog** —

alsof hij altijd al niets anders was geweest

dan het laatste stukje schaduw

dat licht nodig had om kleur te vinden.

RuimteGeit keek naar Blokje.

Zijn beste vriend.

Zijn enige constante.

“Blokje... blijf je bij me?”

Blokje schudde,

maar op een manier die voelde als knikken.

“Ik blijf altijd,” zei hij.

“Dat is mijn natuur.”

RuimteGeit glimlachte.

Zijn ogen glansden in alle kleuren die hij nu eindelijk durfde te dragen.

“Dan ga ik nu verder,” zei hij zacht.

De regenboog trok zich niet terug.

Hij verdween niet.

Hij zweefde niet weg.

Hij zakte langzaam in RuimteGeits borst,

enger werd hij,

helderder,

tot hij helemaal binnen was.

Tot RuimteGeit
kleur werd.

Tot hij
heel werd.

Epiloog — De Terugslag van Maj. Benson

Een zachte landing na verlichting

De regenboog in RuimteGeit's borst straalde nog zacht na
— geen showeffect,
meer alsof iemand eindelijk het juiste lampje in hem had aangedraaid.

Blokje keek tevreden naar hem op.

“En hoe voel je je nu?” vroeg Blokje.

RuimteGeit dacht even na.

“Alsof ik... heel ben.

Maar dan niet op een dramatische manier.

Meer alsof ik eindelijk opgeruimd heb in mijn hoofd.”

Blokje knikte.

“Mooi. Dan kunnen we weer naar huis.”

RuimteGeit keek om zich heen.

“Hoe komen we hier eigenlijk uit?”

Blokje haalde de metaforische schouders op die hij niet bezat.

“Dimensies lossen zichzelf meestal op als jij klaar bent.

Het is een soort kosmisch schoonmaakprotocol.”

RuimteGeit wilde net vragen of dat veilig was,
toen er iets langs hen suisde.

Een klein zoemend geluid.

Een soort *prprpr-prrr-tikkkkkkk*.

RuimteGeit verstijfde.

Blokje zei slechts één woord.

“Benson.”

En ja hoor —

uit het niets

(zoals altijd)

vloog Maj. Benson weer voorbij.

Maar deze keer remde hij niet af.

Hij week niet uit.

Hij corrigeerde niet.

Nee.

Hij tikte opnieuw
met chirurgische onhandigheid
tegen RuimteGeit's schouder aan.

Ponk.

RuimteGeit maakte een halve draai in de lucht
— niet elegant,
maar wel existentieel stabiel.

Maj. Benson vloog verder
alsof hij volledig onschuldig was
aan álles wat net gebeurd was.

Blokje volgde hem met zijn niet-bestaande blik.

“Hij weet nog steeds niet dat hij dit veroorzaakt heeft,” zei Blokje droog.

RuimteGeit wreef over zijn schouder.

“Ik weet niet of ik hem dankbaar moet zijn
of hem moet ontwijken tot het einde der tijden.”

Blokje dacht even na.

“Ik denk dat ontwijken makkelijker is.”

RuimteGeit lachte.
Het voelde nieuw.
Lichter.
Alsof zijn lachen eindelijk ruimte had gekregen.

De dimensie begon zachtjes te vervagen.
Licht werd lucht.
Lucht werd stilte.
Stilte werd thuis.

RuimteGeit keek naar Blokje.

“Kom je mee?”

Blokje tikte tegen zijn hoef.

“Ik ben altijd mee.”

En terwijl ze terugliepen naar waar ze vandaan kwamen,
zag RuimteGeit in de verte nog net
hoe Maj. Benson tegen een rots vloog,
daarna heel tevreden *piep* zei

en vrolijk verder suisde,
alsof zijn enige taak was geweest om precies genoeg verwarring te zaaien
voor een existentieel ontwakingsproces waar hij zelf niets van begreep.

RuimteGeit keek hem na,
veegde een onzichtbaar stofje van zijn schouder
en zuchtte met een mengeling van opluchting en verbazing.

“Blokje... ik weet niet wie dit verhaal schreef,
maar hij had een rijke fantasie.”

Blokje tikte zacht tegen zijn hoof.

“Ja,” zei hij.

“Maar gelukkig kon jij het aan.”

RuimteGeit glimlachte breed,
de kleuren in zijn borst als warme adempjes.

En samen liepen ze de dimensie uit
zoals je uit een theater stapt:
vol licht,
iets lichter,
en met het gevoel dat het verhaal
eigenlijk nog maar net begonnen was.